

Selv Kontrollen med Afgiften af Forskæringsspiritus har i øvrigt ikke voldet nogen betydelig Vanskelighed.

Det vil erindres, at den Skat, som blev foreslaaet af afdøde Finansminister Vilhelm Lassen — ja, jeg vil ikke sige foreslaaet, thi som bekendt var det en hel anden Skat, Vilhelm Lassen havde for Øje, en Skat, der i langt højere Grad vilde have ramt efter Skatteevnen, nemlig Vin-Stempelskatten, som han blev nødt til at opgive mere af ydre end af indre Grunde —, den Skat, som fremgik af daværende Finansminister Vilhelm Lassens Forhandlinger med Rigsdagen, blev, som alle nye Skatter, modtagen med Paastanden om, at den var umulig at gennemføre. Man siger altid om en ny Skat, at Borgerne kunne ikke bære den, at den for de næringsdrivende, som den særlig vil berøre, vil være en utaalelig Byrde, at de ikke kunne lukke et Øje Dag eller Nat af Frygt for Politi og Toldvæsen, at de ere retsløse o. s. v., o. s. v. Det siger man altid om nye Skattepaalæg, og det blev i særlig høj Grad sagt om Vin-Stempelskatten. Men ogsaa imod Forskæringsafgiften, navnlig fra den deri interesserede Industri, bleve disse Indvendinger stærkt gjorte gældende. Det har imidlertid vist sig, at det er gaaet forholdsvis glat, og vi have saa at sige det officielle Stempel derpaa i en Udtalelse af en Mand, der med Rette har nydt og efter sin Død endnu nyder stor Autoritet i alle økonomiske Spørgsmaal, ligesom ogsaa hans Indsigt i disse Sager er kendt af dette Ting, nemlig afdøde Professor William Scharling. Ved de danske Spritfabrikkers første Generalforsamling efter Skattens Gennemførelse, hvor han stod, jeg tror som Repræsentantskabets Formand, eller i hvert Fald var den, der førte Ordet paa Bestyrelsens Vegne, udtalte han, at man ganske vist havde frygtet, at Kontrollen skulde virke overordentlig generende for Industrien, men han maatte indrømme, at den Frygt havde ikke bekræftet sig; Toldadministrationen var optraadt hensynsfuldt og lempeligt, og det hele var gledet ret let og godt i Lave.

Disse anerkendende Ord, som Professor William Scharling paa det største industridrivende Selskabs Vegne indenfor denne Branche udtalte om Toldopsynet, kan Toldopsynet gengælde og henvende til Fabrikkerne. Man kan sige, at denne Skat i meget høj Grad hvilede paa det Princip, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) forleden lyste efter, idet han mente, at det var

forladt i den moderne danske Skattelovgivning: Tro og Love-Princippet. Nej, det er ikke forladt, og vi — hermed mener jeg den danske Skatteadministration — vilde være om en Hals, hvis vi ikke vedblivende i vid Udstrækning kunde bygge paa dette Tro og Love-Princip. Jeg kan sige paa Øl- og Spirituskontrollens Vegne, at ligesom man fra den paagældende Industris Side har erkendt, at vi ere faret lempeligt, hensynsfuldt og praktisk frem ved Gennemførelsen af denne Lov, kunne vi fra vor Side sige, at vi ere blevne mødte fra den vedkommende Industris Side med den Paalidelighed og Retsindighed, som vi vare berettigede til at vente. Og omend Skatten var beregnet for højt, fordi det var umuligt den Gang at danne sig nogen begrundet Forestilling om, hvad den vilde indbringe, nærer man indenfor Toldopsynet ikke den Tro, at den Mindreindtægt, den har indbragt, skyldes nogen Art af Uredelighed eller Fortielse fra de vedkommende skattepligtiges Side, men man mener, at man har faaet ind, hvad man efter Loven var berettiget til at faa i det store og hele. For saa vidt havde vi ikke meget stærke Grunde til at ønske denne Afgift afskaffet, den er nu en Gang indarbejdet, og, som sagt, Kontrollen møder ikke overvældende store Vanskeligheder. Dog vilde det altid være en Simplificering af Kontrollen, det er ganske klart, hvis vi vendte tilbage til den ensartede Spiritusafgift. Men omend Forskellen paa denne og den almindelige Brændevinsafgift er bleven ringe, er der dog stadig et Værdimoment tilbage, thi det kan ikke nægtes, at den Drikkevarer, til hvis Fabrikation denne Spiritus anvendes, det, som nogle med en eufemistisk Vending kalde Cognac og deslige, og andre mindre eufemistisk kalde farvet Sprit, nu en Gang sælges til højere Pris; den repræsenterer en noget større Skatteevne hos Køberen, og der kan skattepolitisk ikke i og for sig være noget irrationelt i at ramme den noget højere. Dertil kommer, at der med den indenlandske Afgift følger en forhøjet Told, og jeg har ikke ment, at det var rigtigt, naar man ikke er tvungen dertil, at opgive den Forskel, der stadig er paa Beskatningen af de udenlandske Drikkevarer som Cognac og Whisky og den egentlige Brændevin, idet de udenlandske Drikkevarer, jeg nævned, i endnu højere Grad end de tilsvarende herhjemme fabrikerede indenlandske have en højere Værdi og repræsenterer en højere Skatteevne. Med andre Ord, jeg ser ikke nogen Grund til,